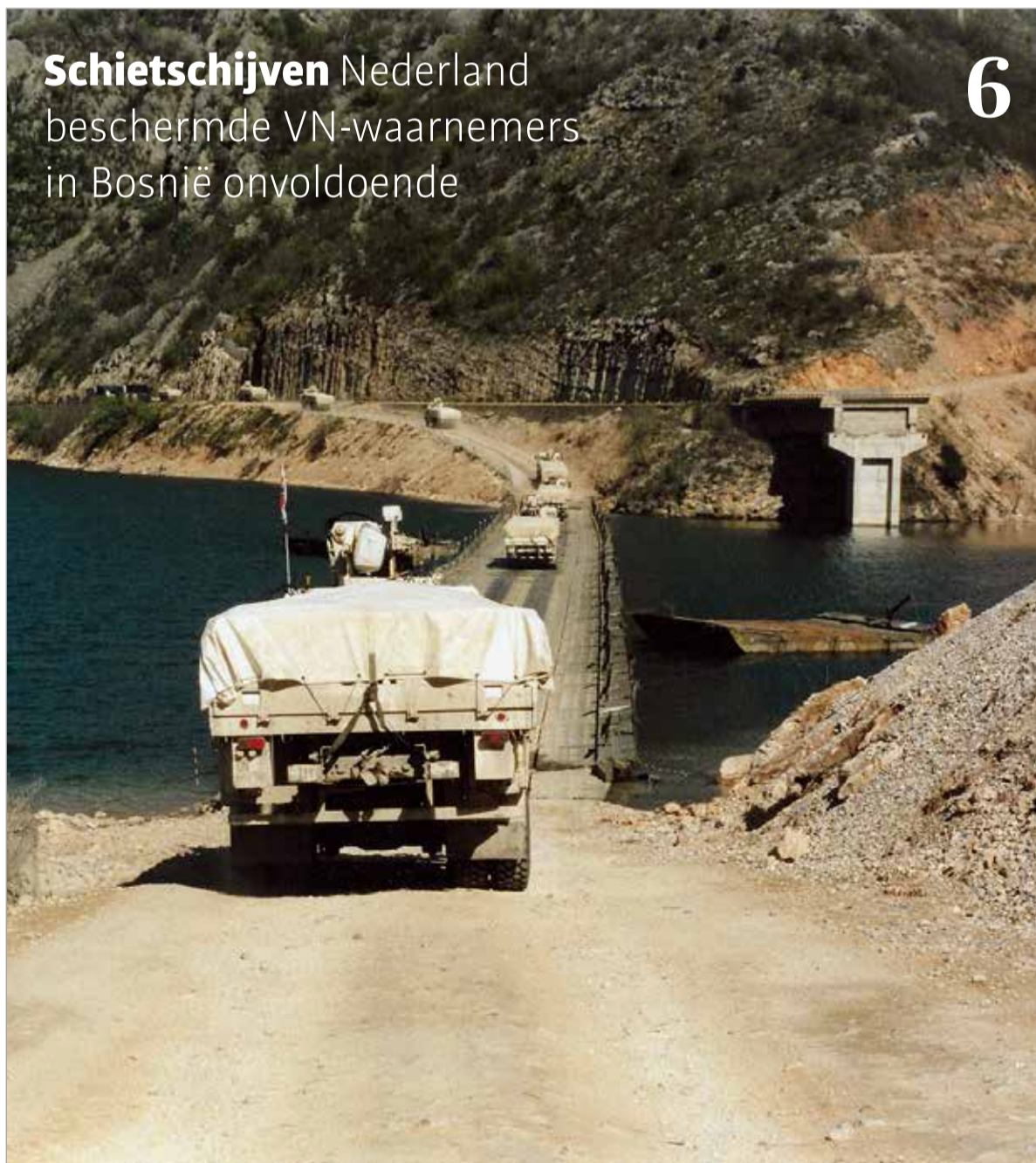

#Cameragate: het rapport

Onderzoek naar slimme camera's bevestigt: beveiliging deugde niet, privacy van studenten en medewerkers is geschonden

2

Schiet-schijven Nederland beschermde VN-waarnemers in Bosnië onvoldoende

6

K-pop uit het Westland Songwriter Ronnie Icon maakt muziek voor grote namen als ENHYPEN, TWICE en NCT127. 'Je moet constant de aandacht blijven trekken'

13

Zo kom je het eerste jaar door

De overgang van scholier naar student kan best lastig zijn. Maar een paar simpele tips kunnen je start aan de academie veraangenamen, betoogt **Max van Lent**.

De overgang van de middelbare school naar de universiteit is fors. Een grote uitdaging is de enorme hoeveelheid flexibiliteit die nieuwe studenten krijgen. Waar een scholier meer dan dertig contacturen in de week heeft en daaromheen wat huiswerk maakt, is het voor de student vaak precies andersom. Met een handjevol colleges wordt er van studenten gevraagd om zelfstandig te werken op tijden en locaties die ze grotendeels zelf kunnen kiezen, en met deadlines voor opdrachten en tentamens die weken of zelfs maanden in de toekomst liggen. Dit maakt de overstap van school naar universiteit vaak lastig. Daarom een paar tips voor nieuwe studenten – en voor andere studenten, die een nieuwe routine goed kunnen gebruiken – om op een goede en gezonde manier te studeren.

1. Maak contact met medestudenten en docenten

Op de universiteit is veel vrijheid wat betreft keuze om fysiek deel te nemen aan colleges en werkgroepen. Zeker studenten met veel reistijd zullen geneigd zijn om online aan colleges deel te nemen, of helemaal niet wanneer er geen verplichting is. Onderzoek toont keer op keer aan dat *on campus* deelname aan onderwijs zorgt voor betere studieprestaties dan online meedoen. Dit komt (waarschijnlijk) deels doordat studenten zich vaak *on campus* beter kunnen concentreren dan online en gemakkelijker vragen kunnen stellen. Maar deels zit dit ook in het gemak om buiten de colleges met medestudenten en docenten in contact te komen.

Door aanwezigheid op de campus is het gemakkelijker om van medestudenten te leren en vrienden te maken. Dit kan helpen voorkomen dat studenten vroegtijdig motivatie verliezen en uiteindelijk stoppen met hun studie.

Face-to-face-contact met docenten helpt natuurlijk ook. De coronajaren hebben mij geleerd dat communicatie makkelijker verloopt en studenten meer en betere vragen stellen wanneer het contact offline is. Mijn tip aan studenten is dan ook: kom langs wanneer je vragen hebt.

2. Stop met multitasken

Studiewerken en vrije tijd lopen voor studenten vaak door elkaar heen. Tijdens het studeren scrollen ze regelmatig door de verschillende sociale media-apps, gemiddeld zo'n drie tot zes keer per uur, laat recent onderzoek zien. Hierdoor worden momenten van concentratie telkens afgebroken, en dit maakt het lastiger om effectief te studeren. Aan de andere kant is het vaak ook lastig om echt van vrije tijd te genieten. Doordat mails en deadlines voor studieopdrachten vaak doorgaan, speelt de druk om te studeren op, ook wanneer de student eigenlijk wil ontspannen. Het gebrek aan rust draagt er ook aan bij dat het moeilijk wordt om je voldoende op te laden om te studeren. Om deze valkuil te ontlopen is het belangrijk om studietijd en vrije tijd echt goed uit elkaar te houden.

Een goede manier om zo'n scheiding te maken, is door de fysieke plekken waar je studeert en waar je vrije tijd doorbrengt zo veel mogelijk van elkaar te scheiden. Bijvoorbeeld studeren in de bibliotheek – zonder telefoon binnen handbereik – en zo min mogelijk thuis, maar daar juist de tijd nemen voor andere zaken. Op deze manier studeer je efficiënter omdat concentreren eenvoudiger wordt, en laad je jezelf goed op in de tijd dat je niet studeert.

3. Slaap voldoende

Volwassenen hebben gemiddeld zo'n acht uur slaap per nacht nodig. Studenten slapen minder. Recent onderzoek onder verschillende groepen studenten laat zien dat een meerderheid gemiddeld nog geen zeven uur slaapt. Dit hangt samen met minder goede cijfers en lagere slagingspercentages. Maar ook een slaapttekort op korte termijn (één of twee dagen minder goed slapen) heeft al effect op studieprestaties. Mijn laatste advies is om zo te plannen dat je tijdens tentamenperiodes eerder meer dan minder slaapt dan normaal krijgt.

MAX VAN LENT is universitair docent economie aan de Universiteit Leiden

K-popband NCT127

Haags K-pop-brein hoopt dat zijn hits landen

Vanuit zijn studio in het Westland maakt songwriter Ronnie Icon muziek voor grote namen uit de K-pop. 'Je moet constant de aandacht blijven trekken.'

DOOR SUSAN WICHGERS

Waarom is Korea zo ongekend populair geworden? Museum Volkenkunde gaat dit weekend op zoek naar het antwoord tijdens Korean Wave, een evenement met workshops, demo's, en een aantal talkshows waarin experts de toenemende populariteit proberen te verklaren.

Onder wie Ronnie Icon (33, echte naam Ronnie Scholtes, 'maar dat heeft wat minder internationale allure'), een Nederlandse songwriter die muziek maakt voor K-popbands. Hij komt net terug uit Korea, maar het merendeel van zijn werk doet hij gewoon vanuit zijn woonplaats Kwintseil, vlak bij Den Haag.

'Alles wat met stem gebeurt, is mijn pakkie-an', legt hij uit. 'Vaak gaat eerst een producer met de muziek aan de slag, en als die het instrumentale gedeelte klaar heeft, komt het bij mij terecht. Al-

le tekst en melodieën schrijf ik en neem ik in mijn studio op. Vervolgens stuur ik een Engelse versie van de demo naar Korea. Als ze het daar tof vinden, wordt het vertaald.

'Het lijkt omslachtig, maar op die manier krijgen ze invloeden vanuit het buitenland, waardoor je een *fusion* van stijlen krijgt. In verschillende landen groei je op met verschillende referentiekaders voor muziek. K-poplabels willen een beetje plukken aan wat hier aan creatieve input te vinden is.'

Ronnie Icon schreef onder meer mee aan muziek voor ENHYPEN, TWICE en NCT127, bands met tientallen miljoenen fans op YouTube. Inmiddels wordt hij actief benaderd door labels en producers, maar daar heeft hij hard voor moeten werken.

'Er zijn heel veel schrijvers die concurreren voor een beperkt aantal plaatsen op een album of single, dus de labels hebben het voorrecht om de beste liedjes te kiezen. Elke keer als ik muziek stuur, is het hopen dat het wordt gebruikt. Het is een *numbers game*: zoveel mogelijk muziek maken van goede kwaliteit en hopen dat er een paar grote hits landen.'

In zijn muziek moet hij dus nog wel rekening houden met die vertaling naar het Koreaans. 'Ik schrijf de tekst anders dan wanneer ik een Engels liedje zou schrijven. Het Koreaans heeft meer lettergrepen, bijvoorbeeld. Ik ben veel meer met klank bezig dan met de betekenis van de woorden.'

Zelf is hij, uiteraard, ook groot fan van het genre. 'K-pop is zo leuk omdat er heel veel in samenkomt. Je kan bijna eindeloos experimenteren. Niks is te gek, zolang het maar modern klinkt.'

K-pop bestaat sinds het begin van de jaren 90, maar brak hier eigenlijk pas écht door in 2012 dankzij (wie kent het niet) de monsterhit *Gangnam Style* van Psy. In 2018 was het optreden in de Ziggo Dome van BTS, een van de grootste K-popbands, binnen een kwartier uitverkocht.

Ronnie denkt dat die populariteit grotendeels komt door YouTube. 'YouTube zelf is als platform populairder geworden, en K-pop is een product daarvan. Er zit onwils veel geld in het maken van de videoclip. De jongens en meisjes in de bands worden intensief getraind en zijn superknop. Als het niet zo in het oog zou springen, was het geen succes geworden.'

'Bij K-pop gaat het vooral om die optredens. Westerse popmuziek brengt doorgaans één *mood* per nummer over, en die blijft redelijk gelijk door het liedje heen. Omdat K-pop zo gericht is op de show, moet de muziek constant je aandacht blijven trekken.'

'Het is daarom helemaal niet gek als het midden in het liedje opeens helemaal de andere kant op gaat of er een *dance break* in het midden zit. Of er zijn van die *group chants*: "OH" of "AH", dat is dan meer schreeuwen dan zingen. K-popbands zijn vaak grote groepen: je hebt naast de leadzanger nog een hoop extra stemmen en harmonieën.'

Voor Ronnie, die tenslotte maar één man is met één stem, is dat onderdeel de grootste uitdaging. 'Qua vocalen gebeurt er ontzettend veel, en het moet wel als een groep klinken. Dat betekent dat ik regelmatig vecht met mijn stemconditie en zorgvuldig met mijn stem om moet gaan.'

Desondanks zou hij het niet anders willen. 'Alle banen in de creatieve sector kosten een hele hoop werk. Ik heb vele uren onbetaald gewerkt en gehobbyd om hier te komen, maar ik ben blij dat het eindelijk gelukt is. Dit is mijn droombaan.'

Korean Wave, Museum Volkenkunde. Zaterdag 24 en zondag 25 september, (€15 per dag, €25 voor twee)

Foto Taco van der Eb

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk 1/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van 4.500 euro te boven gaan.

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week **bijles en huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord, basisonderwijs**, 3 leerlingen groep, 4 t/m 8. **Voortgezet onderwijs**: *Engels, mens en maatschappij, vmbo basis/kader klas 3. *Wiskunde, Engels, brugklas havo, vwo. *Wiskunde, brugklas vmbo, basis/kader. *Rekenen, mbo, 3F. *Nederlands, natuurkunde,

2 vmbo. *Nederlands, wiskunde, brugklas havo. *Biologie, Nederlands, 3 vmbo-TL. **Leiden-Zuid**, *3 leerlingen basisonderwijs, van wie één hulp met dyslexie. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdekoomen@owwleiden.nl.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. BTW voor elke vijftiendertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet B.V., postbus 20, 2040 AA Zandvoort, telefoon 023-571 47 45. E-mail: Zandvoort@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl

Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Susan Wichgers
s.wichgers@mare.leidenuniv.nl
Emiel Beinema (stagiair)
e.s.beinema@umail.leidenuniv.nl

Medewerkers: Pim Bakx | Remco Breuker | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Oscar van Putten | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet B.V.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad>

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Zoë van Litsenburg | Roel van Niekerk | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

LAMME LEIDSE MEMES

Je moet gewoon goed letten op je voeding, je lichaam is een tempel', zegt studente Antropologie terwijl ze tweede peuk van de collegepauze opsteekt

DE DAS

CULTUUR

In het 'hyperfeministische' theaterstuk *Nouveau Fuck* van Stella Bergsma rekenen actrices Cat Smit en Meike van den Akker af met het patriarchaat. 'We willen de wereld oprekken zodat iedereen erin past.'

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN EN PIM BAKX
FOTO PAULINA MATUSIAK EN EDDY WENTING

'De rol van de vrouw in de wereld is niet best'

Schijjt hebben (maar wel met stijl)

Het theaterstuk *Nouveau Fuck*, gebaseerd op het explosieve manifest van Stella Bergsma, kostte het Amsterdamse Plein Theater per ongeluk hun Facebookpagina. De anderhalve meter lange schuimrubberen vulva die als een cello tussen de benen van regisseur Cat Smits stond, bleek niet het probleem: de strenge censurbots vonden de tepel op de poster niet door de beugel kunnen. Pagina platgelegd.

Poppen?

Bergsma: 'Toen ik dat eerst hoorde, dacht ik dat ook. Póppen? Maar het is niet een soort Jan Klaassen en Katrijn, met een deegroller – ik zie het opeens voor me, ook leuk. Als je poppenspel zegt, denken mensen snel aan personages. Dit is abstracter. *Pop-art*. 'Het stuk begint met Cat die opkomt met een heel grote namaakmond, die ze daarna overdwars voor zich zet, en bespeelt als een instrument. Dan wordt het een vagina, en is het een masturbatiescène. Die vagina is ook een pop. Daarom kan ze ermee doen wat ze wil, bescelen, haar vuist erin. Vulgair, maar het kan, want het zijn poppen.' 'Je hebt die mond, dat ben ik, met mijn stem. Grootmond, *Big Mouth* in het Engels, is een soort sekteleider geworden, die zegt: "Welkom *fuckers*, in de wereld", en vertelt hoe het zit. Dan heb je de twee spelers, de protagonisten. De echte hoofdrolspeler is de femme fatale – dat is een pop waar ook van alles mee gebeurt. Dat moet je zelf maar gaan zien.'

Het stuk is 'hyperfeministisch'. Wat is dat?

Bergsma: 'Dat heb ik vooral bedacht omdat het leuk klinkt.' Van den Akker: 'We willen de wereld oprekken zodat iedereen erin past. Vrouwen moeten afrekenen met het idee dat ze altijd maar mooi en lief horen te zijn. De voorstelling is één grote uitnodiging om ook een "fucker" te worden. Heb schijt! Maar: met stijl, altijd met stijl. De "fucker" komt van: hee jongens, laten we het hele patriarchaat dat we al honderden jaren hebben opgebouwd even anders gaan doen. Dat is de schreeuw. Het is een oproep naar het publiek: *eyfuckers, fuck them!*' Bergsma: 'Het stuk is erg activistisch, meer nog dan mijn manifest. Cat is de maker; ik schreef alleen de tekst. Ze heeft een heel eigen vormgeving: dansachtige scènes met poppen, waarin ze uitbeeldt hoe ze de rol van de vrouw in de wereld ziet. En die is niet best.' Van den Akker: 'Mensen denken vaak: oké, we hebben de jaren '70 gehad, vrouwen zijn de barricade op geweest, we zijn toch gewoon gelijk? Op veel fronten bestaat er een groot onbewustzijn van wat al die christelijke eeuwen voor ons hebben gedaan. Ik heb een superlieve man, twee kinderen, een mooie carrière en ben altijd gestimuleerd door mijn ouders. Dus hoezo maak ik hier een voorstelling over? Dat heeft echt te maken met eigen ervaringen.'

Zoals?

'Dat het nog steeds hard knokken is voor je centen en als je je mond erover opentrekt, word je meteen een zeikwif genoemd "dat een keer geneukt moet worden". Er worden nog heel veel grappen gemaakt over vrouwen die ergens voor staan. Dan ben je al snel een boze feminist. Het woord feminist is wieso al vies, want dat zijn "die vrouwen met ongeschoren oksels". Er zitten zoveel vooroordelen over de hele thematiek heen gespannen.' Bergsma: 'Het is heel feministisch, maar ik kan me voorstellen dat het voor de woke-gemeenschap in Amsterdam en Leiden gesneden koek is. Het ligt er een beetje aan waar je speelt.'

Jullie spelen ook in Polen, kijk je daar tegenop?

Van den Akker: 'Dat is juist te gek. Ik denk dat de mensen het daar echt helemaal gaan omarmen, dat kan bijna niet anders. Vrouwen hebben er letterlijk een spaarpotje voor als ze ooit eens ongewenst zwanger worden, dat ze het in ieder geval op een goede manier kunnen laten weghalen.'

Is het niet spannend om te spelen?

Van den Akker: 'Op het moment dat je op de vloer gaat staan ben je nooit jezelf. In het boek heeft Stella het over de "anti-selfie": we zijn altijd zo genigd om de beste kan van onszelf te laten zien. Cat en ik hebben daar allebei een monoloog over: ik ben chaotisch, een slechte planner, en heb enorm veel zelfmedelijden. Ik heb een grote brandplek op mijn borst en daarom heb ik een rimpelig decolleté. Ik ben stikjaloers op vrouwen met een prachtige spleet tussen hun tieten. Dat is autobiografisch, maar ook weer niet helemaal. "Tijdens de repetities van een scène trok Cat opeens haar bh uit – als een soort "fuck you!". Dus dacht ik: nu kan ik niet achterblijven, want als je gaat dan ga je samen. Als je eenmaal de materie in de hand hebt en ermee gaat spelen, is het niet meer een kwetsbaar, persoonlijk verhaal. Dan ben jij de vrouw die iedereen zou kunnen zijn.'

Is *Nouveau Fuck* alleen voor vrouwen?

Bergsma: 'Het manifest is voor "vrouwen en andere anderen": iedereen die niet de norm is, en stiekem is niemand dat.' Van den Akker: 'We wijzen absoluut niet met het vinger-tje of zeggen dat alle mannen maar slecht zijn. Het gaat over de hele samenleving, hoe die opgebouwd is en welke vraagtekens we daarbij zetten. We willen juist graag dat witte heteromannen ook komen kijken, maar ik weet dat ze snel afgehaakt zijn. *Oh feminisme, laat maar. Oh my god, schreeuwende vrouwen, daar hoef ik niet heen.* Een witte heteroman is tegenwoordig snel beledigd. Alle mensen die zich ooit uitgesloten voelden, mogen nu meedoen, en dan is de witte man opeens de sjak.' Bergsma: 'Het gekke is dat mensen denken dat ik tegen mannen ben. Dat voel en wil ik helemaal niet. Ik vind ze hartstikke leuk, en het zijn ook maar mensen. Als ik ergens tegen ben, is het tegen hoe de dingen nu zijn. Dat is niemands schuld, dat is het systeem waarin we zitten.'

Vechten jullie niet tegen de bierkaai?

Bergsma: 'Ik vecht alleen als mensen me de ruimte niet geven. Als ik gewoon kan doen wat ik wil, hoeft het niet. Ik krijg veel weerstand, maar als ze daarmee ophouden, is er niets aan de hand. Ik zie mezelf ook helemaal niet als activist. Voor mij is stijl en vorm het belangrijkste. Ik doe aan stilistisch activisme, maar ik zie mezelf als kunstenaar. 'Ik schreef *Nouveau Fuck* om mensen te stimuleren om ruimte in te nemen, en dat doe ik zelf ook graag. Zo neem ik eerst podia over, en uiteindelijk de wereld.'

Nouveau Fuck. Theater Ins Blau, donderdag 29 september 19.30u, €19,50 (Studenten €15,50)

‘Als we straks sluiten, moet alle drank op’

DOOR PIM BAKX
FOTO SIMONE BOTH

Heb je veel ervaring nodig om in een strandtent te werken?

‘Ik had nog nooit in de horeca gewerkt. Toen ik hier voor het eerst langskwam, had ik een sollicitatiegesprek verwacht, maar daar was geen tijd voor. Het was zo druk, een soort mierenhoop van mensen. Dus ze zeiden: hier is een dienblad, zorg maar dat je drankjes wegbrengt en lege glazen ophaalt.’

‘Ik had net een tussenjaar gehad waarin ik door China reisde. Dat was een mooie kans om mijn oude sport kung-fu weer op te pikken. Ik zat in een trainingskamp met alleen maar jongens die vijf jaar lang van hun ouders gescheiden waren. De jonge Jackie Chan heeft daar

ook nog lessen gevolgd. Toen ik terugkwam en in Leiden ging studeren, had ik een baan nodig.’

Werk je nu al lang bij Patagonia Beach in Scheveningen?

‘Ongeveer vier jaar, ik kom elke zomer terug. Het seizoen is vanaf maart tot oktober. In de lente beginnen we met een wine & spice om alle nieuwe drankjes en hapjes te proeven en dan horen de nieuwe mensen hoe alles hier werkt.’

Zijn er nog meer tradities?

‘Er is altijd een enorm themafeest met de andere strandtenten in de buurt, een soort afsluiting van het seizoen voor

het personeel. Het had ooit een Peaky Blinders-thema, de vorige keer was het in de stijl van het festival Burning Man. ‘Als we zelf gaan sluiten, hebben we ook nog een eigen personeelsfeest. Daar kijkt iedereen altijd naar uit want dan moet de voorraad leeg. Whisky, bier, wijn, alles gaat op. Dan kan iedereen zich lekker misdragen.’

Zijn er nog meer voordelen?

‘Je kan op een warme dag nog lekker even een duik nemen voor je gaat werken, of tijdens het werk mag het ook heel vaak. Je staat altijd in het zand, je kijkt naar de zee, je ziet de zonsondergang. Dat geeft toch meer vrijheid dan wanneer je in een kroeg staat.’

Maak je nooit lastige dingen mee?

‘We hebben een keer een mevrouw gehad die haar hand in de koeling van de bierfusten had gestoken. Dat is een soort ventilator om de biertank koel te houden aan de buitenkant van de strandtent. We hoorden haar ineens gillen. Haar hele hand was verbrijzeld. Dat was wel heftig. Als we openen, liggen er soms mensen te slapen op de bedjes. Die moet je dan wegsturen. Dat zijn vaak zwervers, maar ook wel eens asielzoekers. Bij de burens, Indigo en Colorado Charlie, zijn regelmatig feestjes, die zorgen ook voor leuke taferelen. Eén ding is zeker: er valt altijd wat te beleven.’

COLUMN | OMAR GHALY

Leuk hoor, zo’n nachtnet. Maar ik haat mensen

‘Reizen is heel nuttig, het prikkelt je verbeelding. Al het overige geeft maar teleurstelling en last.’ Zo begint Céline zijn Voyage au bout de la nuit. Verleden weekend mocht ik weer de horeca op, ik nam mijn eerste vlucht in het post-Benschoppium. Aangezien er al meer dan genoeg is geschreven over de staat van ’s lands grootste luchthaven, slagader van de vaderlandse economie en thuisbasis van onze blauwe trots, wil ik het over iets anders hebben: het nachtnet van de NS. Doordat vier uur voor vertrek aanwezig zijn tegenwoordig de norm is geworden had ik het grote voorrecht om mee te reizen met de nachttrein – of in mijn geval de hele-vroege-ochtendtrein – naar Schiphol.

Op het perron werd ik bij het instappen begroet door een kennis die beschonken de trein uitviel na een, naar ik aanneem, geslaagde avond stappen. Toen ze me zag, barstte ze in lachen uit, en ik weet niet of ze mij uitlachte omdat ik zo vroeg al op pad was, of dat ze moest lachen om het feit dat ze nog steeds niet in haar bed lag. Buiten vroege reizen naar Schiphol is het nachtnet bij uitstek een bijeen geraapt zootje van verschoppelingen, zondaars en tragische figuren. Zo heb ik nog nooit mensen echt blij gezien in de trein tussen twaalf en vijf uur. Iedereen is moe, bezopen of diepongelukkig dat ze nu al naar hun werk moeten - vaak een combinatie van deze factoren. De omroepers in de trein daarentegen zijn vaak veel te enthousiast voor het tijdstip. Terwijl een volledige coupé steunend op hun handen

vecht tegen de slaap, roepen zij vol vreugde dat de trein Amsterdam Sloterdijk nadert. Nu wil ik niemand zijn arbeidsvreugde ontzeggen maar het contrast tussen de inzittenden en het NS-personeel wordt zo wel erg groot. Ik vrees alleen maar voor hun verdriedubbelde jolijt na hun nieuwe cao.

Daarnaast is in de gemiddelde nachttrein vaak een bepaald slag mens te vinden: de gefrustreerde junkie. Als je geluk hebt lult deze alleen maar vaag in de rondte, met een beetje pech tettert hij dingen in je oor die je verstaat noch begrijpt. Daar zit je dan, boeten voor je zonden zal je hoe dan ook. Een ander type is de persoon die na een avond Aperol spritz leuren heeft besloten om de sociale kant van zijn persoonlijkheid wat te ontwikkelen. Normale mensen staren in totale stilte naar de schermpjes van hun telefoons totdat de batterij uitvalt en hun enige gezelschap de eigen reflectie in de ramen van de trein is.

Niet deze mensen. Zij vinden het noodzakelijk om te laten zien dat zij sociale vlinders zijn en willen koste wat kost weten waar je geweest bent, wat je gedaan hebt en waar je heen gaat. Het komt niet in hen op om mensen in hun meest kwetsbare en afzichtelijke staat even te laten zijn, zonder dat ze moeten luisteren naar het gekwaak van een geïnteresseerde vreemdeling. De strekking laat zich eigenlijk simpel samenvatten. Leuk, zo’n nachtnet, maar ik haat mensen.

‘Het is een bijeen geraapt zootje van verschoppelingen, zondaars en tragische figuren’